

Arrest

nr. 342 971 van 17 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Zowel op 26 oktober 2016, op 24 mei 2017 als op 2 februari 2018 dient verzoeker aanvragen in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Nederlandse broer. Respectievelijk op 25 april 2017, op 23 november 2017 en op 25 juli 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie, inzake deze aanvragen, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 22 augustus 2018 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Nederlandse broer. Bij uitblijven van een beslissing wordt verzoeker op 20 maart 2019 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart. Op 25 mei 2022 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie evenwel om een einde te stellen aan dit recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die dit beroep verwerpt bij arrest van 10 november 2022 met nummer 279 943.

1.3. Op 18 april 2023 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 juni 2023 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie om de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond verklaren. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 21 december 2023 met nummer 299 312 verwerpt de Raad het beroep.

1.4. Op 8 februari 2024 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 augustus 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om de aanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.02.2024 bij onze diensten werd ingediend door:

*[N., Y.] (R.R.: [...])
Geboren te [...] op [...]
Nationaliteit: Marokko
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.08.2025 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft:

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter 83.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

Het advies van een arts-adviseur van 20 augustus 2025 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat verzoeker samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.02.2024.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken:

1. Standaard Medisch Getuigschrift – 08/02/2024 – Dr. [BV.E.]
2. Consultatieverslag Vasculaire Heelkunde – 17/06/2022 – Dr. [K.L.]
3. Consultatieverslag – 30/03/2023 – Dr. [A.D.]

Betrokkene is een man van 52 jaar uit Marokko met een diepveneuze trombose, rugpijn en pijn in het rechterbeen.

Volgens het verslag van Dr. [L.] heeft betrokkene een DVT met een gunstige (doch trage) evolutie. Dit verslag is ondertussen drie jaar oud, we kunnen er vanuit gaan dat deze aandoening behandeld is.

Volgens het verslag van Dr. [D.] heeft betrokkene weinig klachten en is er geen verdere behandeling nodig. Dit kan bijgevolg niet als een ernstige aandoening aangenomen worden.

Er zijn geen andere aandoeningen vermeld.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte theoretische toelichting, onderbouwt hij zijn middel als volgt:

“De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Verzoekende partij diende op 08/02/2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (hierna : Vw.).

Ter staving van de verblijfsaanvraag werden volgende stukken bijgebracht:

1. Standaard medisch getuigschrift — DR. [BV.E.] 08/02/2021
2. Consultatieverslag — DR. [A.D.], neurochirurgie — 30/03/2023
3. Consultatieverslag — DR [K.L.], vasculaire heelkunde — 17/06/2023

Uit bovenstaande stukken blijkt duidelijk verzoekende partij een ernstige medische problematiek heeft waarvoor een goede en levenslange opvolging en behandeling uiterst noodzakelijk is.

Desalniettemin beslist de Staatssecretaris dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is, omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter VW.

De staatssecretaris stelt dat uit het medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij niet aan een ernstige aandoening lijdt.

De Staatssecretaris verwijst hiervoor naar het medisch advies van de arts-adviseur d.d 20/08/2025. De medische problematiek van verzoekende partij geen reëel risico inhouden voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De behandeling van verzoekende partij zal nog lang duren m.n. levenslang. Verzoekende partij verwijst naar het medisch attest van dokter [Z.E.] d.d 16/10/2025 die stelt dat er een risico zonder behandeling. Chronische onbehandelde pijn leidt tot een significante daling van de levenskwaliteit, bewegingsangst, depressie en functionele beperkingen.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat de verzoekende partij een ernstige medische problematiek heeft, waarvoor geen verzoekende partij toegankelijke medisch verzorging beschikbaar is in Marokko. Bijgevolg kan verzoekende partij geen menswaardig bestaan hebben in Marokko.

Verzoekende partij lijdt dus wel degelijk aan een ernstige ziekte die een reëel risico vormt voor zijn leven en zijn fysieke integriteit, alsook een reëel risico op een onmenselijke behandeling vermits er geen adequate behandeling voor verzoekende partij beschikbaar vaan hem en toegankelijk is in Marokko. De terug keer naar zijn land van herkomst zou dan ook een schending zijn van artikel 3 EVRM.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de bijgebrachte medische stukken miskent.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier miskent en derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.

Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 3 EVRM schendt.”

2.2. Verweerder beantwoordt dit middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. In casu wordt op gedetailleerde en uitgebreide wijze gemotiveerd om welke redenen de beslissing onontvankelijk is overeenkomstig artikel 9ter §3 – 4° Vreemdelingenwet. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat hij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er kan geen schending weerhouden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet.

2. De bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

[...]

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

In casu oordeelde de verwerende partij, zich baserend op het advies van de arts-adviseur, dat verzoeker kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De arts-adviseur maakt voorafgaand aan deze vaststelling volgende beoordeling in zijn medisch advies:

[...]

De verzoekende partij maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de arts-adviseur, bij het opstellen van zijn advies, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet gegeven zoals het voorlag of werd ingeroepen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag ten onrechte niet in rekening werd gebracht of gelet op de ingeroepen gegevens geen voldoende zorgvuldig en concreet onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoeker beperkt zich in zijn weerlegging tegen de bestreden beslissing tot de verwijzing naar een medisch attest van 16.10.2025, daterend van ná de bestreden beslissing, waaruit volgens hem moet blijken dat hij aan een medische problematiek lijdt die wel degelijk een risico inhoudt zonder behandeling. Echter, de regelmatigheid van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken², en niet in functie van elementen die na haar beslissing opgeworpen werden en welke zij dan ook enkel kon negeren.

Bovendien, wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op hem de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010). Verzoekende partij kan zulks doen totdat de Minister een beslissing neemt, welk hij kennelijk niet nuttig heeft geacht.

Met de blote bewering dat artikel 3 EVRM werd geschonden, brengt verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen.

Ondergeschikt, kan worden verwezen naar wat de Raad in zijn arrest nr. 296.730 van 8 november 2023 heeft gesteld, met name dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het betreft alleen situaties die de verwijdering inhouden van een ernstig zieke vreemdeling waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van

de levensverwachting. Het is duidelijk dat de verzoekende partij niet aantoont, noch kan redelijkerwijs uit de gegevens van het dossier worden afgeleid dat hij in geval van terugkeer naar Marokko zal worden blootgesteld aan zulk een situatie.

4. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle argumenten die verzoeker in zijn aanvraag inroept, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.4. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden onontvankelijk te verklaren indien een arts-adviseur in een advies vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in § 1, eerste lid van voormeld wetsartikel. Deze laatste bepaling stelt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet nog als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.6. Verweerder verwijst in de motivering van de bestreden beslissing naar het advies dat een arts-adviseur op 20 augustus 2025 uitbracht inzake de ingeroepen gezondheidsproblematiek van verzoeker om vast te stellen dat, op basis van het voorgelegde medische dossier, kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Wanneer verweerder ter onderbouwing van zijn beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een advies van een arts-adviseur, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de genomen beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Het is toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

2.7. Inzake het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de vraag of verzoeker actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of een aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, waardoor hij niet in staat is om te reizen, leest de Raad in het medisch advies dat er volgens de arts-adviseur *“geen medische contra-indicatie om te reizen”* is. Verzoeker gaat niet in op deze motivering en betwist, laat staan weerlegt, deze dus niet.

2.8. Verzoeker benadrukt dat hij een ernstige medische problematiek heeft, waarvoor *“een goede en levenslange opvolging en behandeling uiterst noodzakelijk is”*. Zijn kritiek betreft bijgevolg eerder het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Inzake het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de vraag of verzoeker het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of verblijf, kan in het medisch advies worden gelezen dat volgens de arts-adviseur de genoemde aandoeningen reeds zijn behandeld en/of geen verdere behandelingen behoeven en dat deze bijgevolg niet als een *“ernstige aandoening”* kunnen worden beschouwd. Aldus is er volgens hem kennelijk evenmin sprake van een aandoening die onder het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verzoeker gaat niet akkoord met deze beoordeling en wijst er op dat hij een levenslange behandeling dient te ondergaan voor zijn ernstige aandoeningen. Hij betoogt dat er geen *“toegankelijke medische verzorging beschikbaar is in Marokko”*, waardoor hij er geen menswaardig bestaan kan leiden. Hij is van oordeel dat verweerder de bewijswaarde van de voorgelegde medische stukken miskent.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar het medisch attest van 16 oktober 2025 dat hij bijbrengt bij zijn verzoekschrift. De regelmatigheid van de bestreden beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een medisch attest dat pas maanden later werd opgemaakt (RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De Raad kan – in het kader van zijn wettigheids-toetsing – aldus geen rekening houden met het medisch attest van 16 oktober 2025.

De Raad beoordeelt de wettigheid van de bestreden beslissing enkel in het licht van de medische attesten die verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag en die worden vermeld in het advies van de arts-adviseur, met name het standaard medisch getuigschrift van dokter E. van 8 februari 2024, het consultatieverslag Vasculaire Heelkunde van dokter L. van 17 juni 2022 en het consultatieverslag van dokter D. van 30 maart 2023.

De Raad stelt vast dat uit het advies van de arts-adviseur niet blijkt dat hij met alle elementen uit de voorgelegde medische attesten rekening heeft gehouden, waardoor verzoeker moet worden bijgetreden waar hij enerzijds stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en anderzijds dat bij het nemen van deze beslissing niet de vereiste zorgvuldigheid in acht is genomen. Hiervoor wordt gewezen op wat volgt.

Inzake de diepveneuze trombose of DVT stelt de arts-adviseur vast dat in het consultatieverslag van 17 juni 2022 wordt gesteld dat deze aandoening een gunstige maar trage evolutie kent en dat *“we [er] kunnen vanuit gaan dat deze aandoening behandeld is”* daar het attest ondertussen al drie jaar oud is. Nochtans wordt in het meest recente medische attest, namelijk het standaard medisch getuigschrift van 8 februari 2024, onder de rubriek *“B/ Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend”* nog steeds *“DVT”* vermeld. Zowel onder deze rubriek als onder rubriek *“C/ Actuele behandeling [...] van de aandoeningen vermeld onder rubriek B”* wordt er voor deze aandoening, net als in het verslag van 17 juni 2022, nog steeds melding gemaakt van de noodzaak van een verdere behandeling met *“Lixiana”* en (zo nodig) *“Paracetamol”*.

Wat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling betreft, wordt in het standaard medisch getuigschrift bovendien gesproken over een “chronische aandoening”. Onder rubriek “F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?” wordt nog uitdrukkelijk vermeld dat “medicatie moet gecontinueerd [...] worden ivm DVT”. Gelet op al deze vermeldingen blijkt niet dat de arts-adviseur er zonder meer mee kon volstaan te stellen dat “we [er] kunnen vanuit gaan dat deze aandoening behandeld is”, minstens kwam het hem toe concreet uit te leggen waarom de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift die wijzen op een blijvende noodzaak van behandeling niet worden aangenomen en hiermee ook concreet rekening te houden, wat nu niet het geval is.

De arts-adviseur gaat verder in op met medisch verslag van dokter D. van 30 maart 2023 dat handelt over “rugpijn lumbaal” en “pijn in het rechterbeen na thrombose”. Hij leest hierin dat de geraadpleegde arts aangeeft dat verzoeker weinig klachten heeft en een verdere behandeling niet nodig is, waardoor dit volgens hem niet als een ernstige aandoening kan worden beschouwd. In het consultatieverslag van 30 maart 2023 kan echter het volgende worden gelezen: “Conclusie. Rugpijn en pijn in het rechterbeen. CT toonde kanaalstenose L4-L5 en discus protrusie L4-L5 links. Mi zijn de klachten in het rechterbeen vasculair, geen radiculair. [...] Gezien dat hij weinig klachten heeft heb ik hem geadviseerd [sic] om te wachten met de behandeling van de hernia en kanaalstenose. Voorlopig mobilisatie en Pijnstillers zo nodig”. Aldus kan de arts-adviseur niet zonder meer stellen dat er geen “verdere behandeling” nodig is, nu de behandelende arts in 2023 enkel heeft gesteld om te wachten met de behandeling. Bovendien wordt in het recentere standaard medisch getuigschrift van 8 februari 2024 onder de rubriek “B/ Diagnose” gesproken van een “Discus bulging met [onleesbaar] ischialgie” en wordt vervolgens melding gemaakt van een volgens de behandelende arts noodzakelijke medicamenteuze behandeling. Zo wordt er onder rubriek “C/ Actuele behandeling”, naast “Lixiana” en “Paracetamol”, tevens melding gemaakt van “Tramadol” en “Neurontin”. Nog is sprake van “Neurochirurgie”. Wat dit laatste betreft, wordt onder “rubriek F” melding gemaakt van een advies neurochirurgie als specifieke nood op het vlak van de medische opvolging. Ook hier strijdt de vermelding van de arts-adviseur dat verzoeker voor deze klachten geen verdere behandeling nodig heeft dus met de concrete vermeldingen in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Aldus kwam het hem minstens toe nader te duiden waarom hij hiervan afwijkt en de voormelde vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift concreet in rekening te brengen, wat hij andermaal niet heeft gedaan.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

Nu de bestreden beslissing volledig steunt op het medisch advies van de arts-adviseur, is deze beslissing aangetast door hetzelfde motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek.

2.9. Een miskenning van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.10. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een ruimer onderzoek van het middel dringt zich niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

I. CORNELIS